

Sider, en Gang bogstaveligt tabte baade Næse og Mund af For-skrækkelse.

Efterat Kapellan Hansted var kommen til Sognet, var der imidlertid igen indtraadt en Forandring i disse Forhold, og en Søndag i Slutningen af Marts — paa Aarets første Foraarsdag — lød Salmesangen fra Kirken atter mangestemigt ud over Fjorden og blandede sig her med Skriget af Maagerne, der kred-sede udenfor Kysten.

Ude paa Vejen foran Kirkegaardsmuren holdt en lang Række Køretøjer og ventede paa, at Gudstjenesten skulde være forbi. Nogle af Kuskene sad oppe i Agestolene og halvsov med Hovedet i Hænderne. Andre laa nede i Vejgrøften og fordrev Tiden med at røge Tobak og passiare. Forrest i Vognrækken, lige foran Kirkegaardsporten, holdt Provstens Kalesche med en højt svævende Buk, paa hvilken en gammel, fruentimmeragtig Kusk tro-nede i en stor, blaa Slagkavaj.

Blandt de ventende Bønderkarle var det Skik at drive Løjer med Provstens Kusk — „Maren“, som han gerne kaldtes efter sin afdøde Kone, hvem man til Gengæld (og ikke uden Grund) havde tildelt hans eget Døbenavn Rasmus. Ogsaa idag stod en fire-fem muntre Fyre omkring ham med Hænderne i Lommerne og lo.

„Hør, Maren!“ sagde en af dem. „Hvad bliver det egentlig til med jeres Frøken og ham Kap’lanan? Nu synes jeg, de maa ha’e kigget længe nok paa hinanden, saa de snart kunde skrive Redelighed.“

„Aa, jeg skal sige dig noget,“ sagde en anden, der skødesløst stod lænet op til Kirkeporten. „Det maa ikke gaa for hastigt til mellem fine Folk. Det er med disse hersens Frøkner ligesom med Hønsene — de skal altid vrikke lidt med Gumpen, før de gi’er sig over. Er det Løgn, hvad jeg siger, Maren?“

Den tiltalte sad ubevægelig paa sin høje Buk og stirrede stift udover Hestenes Øren uden at svare. Han fandt det ganske ufor-eneligt med sin gejstlige Stilling at indlade sig i Passiar med slige Gudsbespottere, der forhaanede Provstens Kusk og tog Frø-ken Ragnhilds Navn forfængeligt.